

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 474/2011-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Z. L., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 103/2011 z 20. júna 2011 v spojení s uzneseniami Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010, sp. zn. 1 Ps 14/2009 z 10. novembra 2010 a sp. zn. 5 C 110/2011 z 12. júla 2011 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-639/1–OVK-B1-2010 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 752/11 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Z. L. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2011 doručená sťažnosť JUDr. Z. L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 103/2011 z 20. júna 2011 v spojení s uzneseniami Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010, sp. zn. 1 Ps 14/2009 z 10. novembra 2010 a sp. zn. 5 C 110/2011 z 12. júla 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenia okresného súdu“) a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, odboru kriminálnej polície (ďalej len „ORPZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-639/1–OVK-B1-2010 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 752/11.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala v priebehu októbra 2010 niekoľko návrhov označených ako „*podnet*“, ktorými sa domáhala nariadenia predbežných opatrení, aby sa odporcovi (manželovi odporkyne) zakázalo disponovať s finančnými prostriedkami či s nehnuteľnosťami a aby sa mu uložilo udeliť súhlas na príslušnom úrade. Zároveň sa sťažovateľka týmito podaniami domáhala, aby okresný súd začal konanie o pozbavenie či obmedzenie spôsobilosti na právne úkony odporcu a na nariadenie liečenia odporcu. Sťažovateľka svoje návrhy odôvodnila výraznou zmenou v správaní odporcu, ktorý sa od roku 2007 začal: „... *správať v domácnosti výlučne násilne, agresívne, v zamestnaní sa dopúšťal postupov non lége artis, bol s ním ukončený pracovný pomer, prišiel do konfliktov s príbuznými, s kolegami, so svojimi deťmi, s manželkou, a preto je dôvodné podozrenie na zlyhanie jeho zdravotného stavu. U vyšetrovaného sa*

ochorenie prejavuje náhlou trvajúcou zmenou osobnosti, poruchou vyšších citových kritickosti, čo vedie k poruchám správania, agresivite a k poklesu hygienického štandardu.“

Sťažovateľka odôvodňuje podanie týchto návrhov snahou „... o zastavenie a elimináciu násilia, a samostatnými žalobami vrátiť veci späť do pôvodného správneho právneho stavu, ktorý svojim násilným a agresívnym správaním zmenil vyšetrovaný -manžel, a taktiež sa snaží samostatnými podaniami o riešenie zlyhania jeho psychického zdravotného stavu a dosiahnutie buď terapie uňho alebo liečenia, keďže dobrovoľne sa im odmieta podrobiť a naďalej postupuje manipulatívne“.

V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľka nesúhlasí s hodnotením správania odporcu, vyhodnotením dôkazov, a teda s rozhodnutím o jej návrhoch, ku ktorému dospel okresný súd v uznesení sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010. Okresný súd totiž zamietol jej návrh na vydanie predbežného opatrenia, ako aj jej ostatné návrhy. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 11 CoP 103/2011 z 20. júna 2011 tak, že potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu z 28. októbra 2010. Vo vzťahu k ďalšiemu napadnutému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Ps 14/2009 z 10. novembra 2010 sťažovateľka namietala predovšetkým nezákonnosť pridelenia veci sudkyňi JUDr. H. H., ktorá jej nemala byť pridelená náhodným výberom prostredníctvom elektronickej podateľne, ale ktorú si mala táto sama svojvoľne prideliť, a ktorá mala aj nezákonne rozhodnúť o zastavení predmetného konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku („... *podotýkam v konaní o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony, ktoré je vecne oslobodené od platenia poplatku...*“). Ako sťažovateľka uviedla, proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala tiež odvolanie, avšak do podania sťažnosti ústavnému súdu jej nebolo doručené rozhodnutie o jej odvolaní. Zároveň v sťažnosti namietala, že o tom istom jej návrhu opäť rozhodol okresný súd („... *sudkyňa Mgr. K. S...*“) uznesením sp. zn. 5 C 110/2011 z 12. júla 2011, ktorým sa zamietol jej návrh na vydanie predbežného opatrenia o udelenie súhlasu odporcu na prihlásenie sťažovateľky na trvalý pobyt. Sťažovateľka podala aj proti tomuto uzneseniu okresného súdu odvolanie.

Sťažovateľka tiež v sťažnosti poukázala na prieťahy, ku ktorým podľa jej názoru dochádza v trestnej veci vedenej na ORPZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-639/1–OVK-B1-2010 „... pre podozrenie zo zločinu týrania blízkych osôb z pomsty, keďže podrobné písomné 19 stranové trestné oznámenie bolo podaná na pošte dňa 27.4.2009 cestou Š. v P. a k 1. výsluchu oznamovateľky prišlo až po 15 mesiacoch od podania , dňa 16.7.2010, aj to až po upozornení na nečinnosť v inom trestnom konaní pred OR PZ Bratislava 1...“. Svoju nespokojnosť vyjadrila s postupom ORPZ opakovaným podnetom generálnej prokuratúry, ktorý bol vybavený stanoviskom riaditeľa trestného odboru generálnej prokuratúry pod sp. zn. IV/1 Gn 752/11 z 26. júla 2011.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Základné práva / slobody/ JUDR. Z. L. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s jej právami uvedenými v článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP 103 / 2011-126 , ICS:1110240440 zo dňa 20.6.2011, i v spojení s postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava 1 č. k. 1 Ps 16/ 2010 -74 zo dňa 28.10.2010 a v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava 1 č. k. 1 Ps 14/2009-191 zo dňa 10.11.2010, uznesením Okresného súdu Bratislava 1 č. k. 5 C 110/2011 zo dňa 12.7.2011 porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP 103/2011-126 zo dňa 20.6. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava 1 č. k. 1 Ps 14 / 2009 -191 zo dňa 10.11.2010 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava 1 na ďalšie konanie .

Krajskému súdu v Bratislave č. k. 11 CoP 103/2011 sa prikazuje, aby vo veci ďalej konal a zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv /slobody/, práva na súdnu ochranu , práva na spravodlivé súdne konanie a práva na účinný prostriedok nápravy.

Základné práva /slobody/ JUDr. Z. L. na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s jej právami uvedenými v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a jej právo na spravodlivé konanie pred vyšetrojúcimi orgánmi činnými v trestnom konaní a jej právo i v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných ľudských slobôd postupom

Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava 1, Odbor kriminálnej polície, I. oddelenie všeobecnej kriminality v trestnom konaní pod ČVS : 0RP-639/1-OVK-B1-2010,/v nadväznosti s postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, trestný odbor Štúrova ul. 2 č. IV /11 Gn 752/11-13 zo dňa 26.7.2011/ porušené boli.

Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava 1, odboru kriminálnej polície, I. oddelenie všeobecnej kriminality, /príp. okresnej prokuratúre B.../, sa prikazuje aby vo veci podnetu z 27.4.2009 konal bez zbytočných prieťahov.

Priznanie finančného zadostučinenia ponechávam na úvahu Ústavného súdu SR /nie je podmienkou/.

Krajský súd Bratislava, Okresný súd Bratislava 1, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava 1, odbor kriminálnej polície, Generálna prokuratúra SR je povinná sťažovateľke zaplatiť náhradu trov konania /príp. trovy právneho zastúpenia/ na účet sťažovateľky, príp. právneho zástupcu, a to do 10 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu /meno sa upresní po prijatí sťažnosti/.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, I. ÚS 153/2010). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

6. Ústavný súd predovšetkým v úvode konštatuje, že sťažnosť je formálne veľmi obsiahla. Potom, ako bola ústavnému súdu 24. augusta 2011 sťažnosť doručená, boli ústavnému súdu doručené ešte ďalšie štyri podania sťažovateľky, ktorými svoju sťažnosť doplnila. Tieto doplnenia však neobsahujú žiadne nové skutočnosti či argumenty. Sťažovateľka však napáda ďalšie konanie, ktoré proti odporcovi vedie a uvádza najmä veľké množstvo rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní na rôznych stupňoch, ktoré rozhodovali o množstve sťažností a podnetov podaných sťažovateľkou. Sťažovateľka v nich v podstate vyjadrila nesúhlas s postupom príslušných orgánov pri vybavovaní jej návrhov či podnetov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje tieto ďalšie podania sťažovateľky iba za súčasť jej argumentácie. Sťažovateľka navyše k sťažnosti a aj k ďalším podaniam ústavnému súdu nepripojila žiadne s ňou napadnutých rozhodnutí, čo je v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z tohto pohľadu teda sťažnosť nemá náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, čo je síce odstrániteľný nedostatok sťažnosti, avšak ústavný súd v záujme procesnej hospodárnosti z ďalej uvedených dôvodov sťažovateľku na odstránenie nedostatkov nevyzýval.

7. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s rozhodnutiami súdov z hľadiska právneho posúdenia jej návrhov a s tým spojeného vyhodnotenia správania odporcu. Sťažovateľka nesúhlasí ani s procesným postupom pri vydaní napadnutých uznesení okresného súdu. Z týchto dôvodov sa sťažnosťou domáha ochrany jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka sa tiež domáha ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní, ktoré sama iniciovala, ako aj postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jej opakovaného podnetu.

8. Podľa zistenia ústavného súdu a tvrdenia samotnej sťažovateľky uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010 napadla odvolaním, ktoré podala 16. novembra 2010, a proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Ps 14/2009 z 10. novembra 2010 sa bránila taktiež podaním odvolania, ktoré doručila okresnému súdu 13. decembra 2010. Rovnako proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 C 110/2011 z 12. júla 2011, ktorým bol zamietnutý jej návrh na nariadenie predbežného opatrenia, sa sťažovateľka tiež odvolala. Vecne a miestne príslušným súdom na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku vo vzťahu ku všetkým napadnutým uzneseniam okresného súdu je krajský súd. Ako sťažovateľka uvádza, rozhodnutie o jej odvolaní proti uzneseniu sp. zn. 1 Ps 14/2009 z 10. novembra 2010 jej ešte nebolo doručené, ústavný súd však vlastným šetrením zistil, že konanie o tomto odvolaní sťažovateľky je vedené na krajskom súde pod sp. zn. 11 CoP 64/2011.

Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam okresného súdu ústavný súd uvádza, že je plne v právomoci krajského súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky v rámci rozhodovania o jej odvolaniach. Sťažovateľka sa totiž má domáhať ochrany svojich práv podaním opravných prostriedkov. Túto možnosť podľa šetrenia ústavného súdu sťažovateľka aj reálne využila. Ústavný súd uplatňujúc už uvedený princíp subsidiarity dospel k záveru, že nemá dostatok právomoci na rozhodovanie o namietanom porušení práv sťažovateľky napadnutými uzneseniami okresného súdu. Táto skutočnosť je dôvodom na odmietnutie

sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. O odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010 už rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 11 CoP 103/2011 z 20. júna 2011, ktorým potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu z 28. októbra 2010. Sťažovateľka napáda sťažnosťou aj uvedené uznesenie krajského súdu z 20. júna 2011, pričom však v sťažnosti nešpecifikuje, v čom vidí porušenie svojich práv. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka nesúhlasí s tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu z 28. októbra 2010.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

10. Po oboznámení sa s uznesením krajského súdu z 20. júna 2011, ktoré si ústavný súd vyžiadal, dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Uznesenie krajského súdu je náležité odôvodnené, pričom krajský súd jasne a zrozumiteľne objasňuje, prečo sa stotožnil s napadnutým uznesením okresného súdu. Zároveň ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ktorého sa sťažovateľka tiež v súvislosti s uznesením krajského súdu domáhala.

Ústavný súd uvádza, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Podľa ústavného súdu nemožno uznesenie krajského súdu v žiadnom prípade považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto niet príčinnej súvislosti medzi týmto uznesením a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Zároveň ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi uznesením krajského súdu a právom sťažovateľky na zákonného sudcu.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť je v časti, v ktorej smeruje proti uzneseniu krajského súdu, zjavne neopodstatnená, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

11. Sťažovateľka sa v sťažnosti domáha ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní, ktoré sama iniciovala, ako aj postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jej opakovaného podnetu. Ďalej namieta, že jej rozsiahle trestné oznámenie (v rozsahu 19 strán), ktoré podala pre podozrenie zo zločinu „... *týrania blízkych osôb z pomsty...*“, nebolo preverené urýchlene, pretože k jej prvému výsluchu došlo až po 15 mesiacoch. Zrejme z toho dôvodu podala sťažovateľka niekoľko podnetov podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Podnet podala sťažovateľka na prokuratúru v každom stupni, počnúc Okresnou prokuratúrou Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) až po generálnu prokuratúru, kde podala aj opakovaný podnet. Zároveň v doplnení sťažnosti uvádza, že vo veci jej trestného oznámenia rozhodol vyšetrovateľ ORPZ uznesením ČVS: ORP-639/1–OVK-B1-2010 z 24. júna 2011 tak, že jej trestné oznámenie odmietol a odkázal ju na konanie vo veciach občianskoprávných. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 1 Pn 430/10 z 18. augusta 2011 tak, že jej sťažnosť zamietla. Sťažovateľka prevzala uznesenie okresnej prokuratúry ten istý deň, t. j. 18. augusta 2011.

Ústavný súd vychádza aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď

k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

Sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu 24. augusta 2011, z čoho vyplýva, že v čase podania tejto sťažnosti bolo napadnuté trestné konanie právoplatne skončené. Uvedené platí aj vo vzťahu k vybaveniu jej opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou sp. zn. IV/1 Gn 752/11 z 26. júla 2011, ktorým namietala nečinnosť ORPZ pri preverovaní jej trestného oznámenia. Ako už bolo uvedené, toto sťažovateľkou iniciované trestné konanie bolo právoplatne skončené 18. augusta 2011. Z uvedeného preto vyplýva, že sťažnosť bola podaná v čase, keď k prieskumom v konaní už nemohlo dochádzať, pretože už bolo právoplatne skončené. Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. V súvislosti s tým, že sťažovateľka v ďalších podaniach adresovaných ústavnému súdu uvádza ďalších štrnásť rôznych rozhodnutí či záverov polície, prokuratúry a dokonca aj Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, ústavný súd zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05).

13. Ústavný súd dáva sťažovateľke, ktorá je osobou s právnickým vzdelaním do pozornosti, že je orgánom ochrany ústavnosti, ktorý nastupuje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov, ktoré sa inštitucionálne podieľajú na ochrane práv a slobôd. Ústavný súd poskytuje ochranu právam a slobodám v prípade, ak je preukázané, že zásah do týchto práv má ústavnoprávnu intenzitu i rozmer. V neposlednom rade ústavný súd upozorňuje, že sťažnosť musí spĺňať náležitosti uvedené v § 20, ako aj § 50 zákona o ústavnom súde, o čom by však sťažovateľka mala mať vedomosť.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011